

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. Плевен, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: РУМЕН П. ЛАЗАРОВ

Членове: ИВАН Н. РАДКОВСКИ
ДОРОТЕЯ С. ЦОНЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТОМИР ОЛ. ЦЕНКОВ
в присъствието на прокурора Кр. Цв. Яч.
като разгледа докладваното от РУМЕН П. ЛАЗАРОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224400600146 по описа за 2022 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по протест на прокурор при Районна прокуратура-Плевен и по въззивна жалба от частния обвинител Р. П. Д., подадени срещу присъда № 260062 от 28.09.2021 г., постановена по нохд № 2114/2020 г. по описа на Районен съд-Плевен.

С обжалваната и протестирана присъда Плевенският районен съд е признал подсъдимия А.А. П. за невинен в това, че през периода 27.04.2019 г. – 14.12.2019 г. в гр. Плевен, при условията на продължавано престъпление, направил опит да принуди Р.Д. от град Плевен да извърши нещо противно на волята ѝ – да предприеме действия, насочени към промяна на дадените от нея показания по досъдебно производство № Д2516/2017 г. по описа на Районна прокуратура-Плевен и по този начин да избегне наказателна отговорност, като употребил за това сила и заплашване и го е оправдал по обвинението по чл. 143, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 18, ал. 1 от НК.

Съдът е признал подсъдимия А.А. П. за невинен в това, че на 26.01.2020

г. в гр. Плевен се опитал да принуди Г.Й. от гр. Плевен да извърши нещо противно на волята му – да не придружава Р.Д. при определените му срещи с малолетния Й. П., провеждани на обществени места, като употребил за това сила и заплашване и го е оправдал по обвинението по чл. 143, ал. 1, във връзка с чл. 18, ал. 1 от НК.

Във въззивния протест и във въззивната жалба се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда. Твърди се, че обвинението е доказано по несъмнен начин от събраните по делото доказателства, а съдът, за да постанови оправдателна присъда, се е позовал единствено на обясненията на подсъдимия, които са изолирани и не кореспондират с останалите доказателства. Прави се искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, осъдителна присъда.

Въззивният протест се поддържа в съдебно заседание от прокурора.

Въззивната жалба се поддържа в съдебно заседание лично от въззивния жалбоподател Р. П. Д. и от нейния процесуален представител адвокат Д.Г..

Процесуалният представител на ответника по въззивния протест и по въззивната жалба А.А. П., адвокат Н.Я., изразява становище, че протестът и жалбата са неоснователни.

Плевенският окръжен съд, като взе предвид оплакванията, съдържащи се във въззивния протест и във въззивната жалба, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Протестът и жалбата са подадени от легитимни страни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в срока по чл. 319, ал. 1 НПК и отговарят на изискванията на чл. 320, ал. 1 НПК, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани.

Разгледани по същество въззивният протест и въззивната жалба са неоснователни.

Плевенският районен съд е приел, че подсъдимият А.А. П. и частният обвинител Р. П. Д. са бивши съпрузи, като от брака си имат малолетен син, Й. П.. Бракът между двамата бил прекратен със споразумение, като бил определен режим на свикване на П. с неговия низходящ.

Подсъдимият бил привлечен в качеството на обвиняем по досъдебно

производство № Д 2516/2017 г. по описа на Районна прокуратура-Плевен, за извършени престъпления по чл. 159б, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1 НК и по чл. 159в, във връзка с чл. 26, ал. 1 НК, а частният обвинител Р.Д. била разпитвана като свидетел по същото производство.

На 07.11.2019 г. Районна прокуратура-Плевен внесла в Районен съд-Плевен обвинителен акт срещу А.П..

Р.Д. се страхувала от подсъдимия и по съвет на разследващите винаги била придружавана от свои близки при провеждане на срещите на сина си с П..

На 27.04.2019 г. подсъдимият провел среща със сина си в градската градина в гр. Плевен, в изпълнение на решението на съда. На срещата присъствали и родителите на подсъдимия, а Р.Д. се намирала в разположено наблизо заведение. След приключване на срещата П. не си тръгнал веднага, а известно време вървял след Д. и баща ѝ и казал на Д. да си оттегли показанията. Малко по-късно, след като предал сина си на Р.Д., той я хванал за ръката, но тя се дръпнала и се насочила към лекия си автомобил с баща си и детето. Докато П.Д. стъпвал количката на внука си, а Д. поставяла детето в столчето, подсъдимият заявил на Д. „да си свали обвиненията“ и че „ще види какво ще ѝ се случи“.

На 27.10.2019 г. А.П. отново се срещнал със сина си – в близост до дома на Р.Д., която по време на срещата стояла настрана и била придружена от баща си П.Д.. За кратко време Р.Д. изгубила от поглед сина си и подсъдимия. След като ги открила и след като с П.Д. били близо до тях, П. заявил на Д. „Ей, искаш ли да се бием? Аз теб ще те убия, ще те унищожа!“. Няколко минути по-късно, след като Д. решил да позвъни в полицията, подсъдимият казал на Р.Д. „да си свали обвиненията и че ще види какво ще ѝ се случи“.

На 10.11.2019 г. в гр. Плевен А.П. се срещнал със сина си в близост до дома на Р.Д.. Преди срещата, в очакване на подсъдимия, майката на Д. – св. Е. Д., и свид. Г.Й., останали пред жилищния блок, а Р.Д. с баща си и детето преминали отсреща. След малко пристигнал подсъдимия, който, минавайки край Й., го настъпил, след което отишъл при Р.Д.. След кратък разговор всички седнали в близко заведение, като първоначално П. и сина му били на друга маса, а след това отишли да играят в близката градинка. Р.Д. отишла при тях, за да даде вода на детето и тогава подсъдимият ѝ казал „да си свали

обвиненията“.

На 14.12.2019 г. А.П. провел среща със сина си в „****“ в гр. Плевен. Р.Д. и П.Д. изчаквали края на срещата в близка сладкарница. След срещата подсъдимият последвал П.Д. и сина си в подземния паркинг на търговския център, където бил паркиран автомобилът на Д.. Когато стигнали до лекия автомобил, П. казал на Д. „Аз теб ще те убия! Ще те унищожа“, а на Р.Д. – „Да си свалиш обвиненията“.

На 26.01.2020 г. подсъдимият се срещнал със сина си в „****“ в гр. Плевен. По време на срещата Р.Д., баща ѝ и свид. Г.Й. стояли встрани, за да не пречат. След приключване на срещата, Д., П.Д. и детето се разделили с Й., като тръгнали към задния вход, а Й. към ескалатора, водещ до подземния паркинг. Там подсъдимият се приближил до Г.Й., ударил го в корема и му казал да не идва на срещите.

Основните оплаквания във въззивния протест и въззивната жалба са, че присъдата е необоснована и обективната истина не е разкрита.

Съобразно непротиворечивата практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 76 от 23.04.1991 г. по наказателно надзорно дело № 100/91 г., ВС, Военна колегия, присъдата е явно необоснована, когато въобще липсват доказателства за фактическите положения, приети от съда за установени или когато събраните доказателства са в явно противоречие с приетите за установени факти, което изключва възможността да се направи извода, те са настъпили.

В разглеждания случай присъдата е обоснована, тъй като фактическите положения, приети за установени, се подкрепят от доказателствата по делото. В мотивите към атакуваната присъда основният съд е посочил какви обстоятелства се считат за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Изложени са подробни фактически и правни съображения защо свидетелските показания на частния обвинител Р.Д. /в преобладаваща им част/, на Г.Й. /в конкретно посочената им част/, на Н.А. и на Д.Р. са изключени от доказателствената съвкупност, а показанията на П.Д., на Е. Д., на В.Л. и на Т.И., както и обяснения на подсъдимия А.П. /в преобладаваща им част/ са приети за достоверни. Тези съображения са правилни и законосъобразни, поради което се споделят и от настоящия състав на въззивната инстанция.

Свидетелските показания на родителите на частния обвинител, на В.Л. и на Т.И. са последователни, еднопосочни, детайлни и убедителни. Затова правилно са приети с доверие от решаващия съд. В тази връзка е необходимо да се изтъкне, че съобразно константната практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 156 от 07.06.1995 г. по н. д. № 562/94 г., I н. о., достоверността на гласните доказателствени средства зависи не само от съпоставката им с други доказателствени средства, но и от собствената им убедителност, а тя на свой ред, от тяхната последователност, непротиворечивост и обективност.

Обективната истина по делото е разкрита. По начало, за да е нарушен принципът на разкриване на обективната истина, следва да е налице едностранчиво кредитиране на доказателствата, при наличието на съществени противоречия в тях. Основно задължение на съда е да изясни обективната истина по делото, като събере и провери всички доказателства по делото, както уличаващите, така и оневиняващите дееца.

По конкретното дело правните изводи на съда имат за основа доказателствени факти, събрани и проверени по реда на чл. 106 и чл. 107 НПК. Не са нарушени основните правила при събиране и проверка на доказателствата. Доказателствените източници са пълно и всестранно анализирани, което е гаранция за правилността на възприетата фактология, респективно – за верността на правните изводи. Показанията на разпитаните свидетели са обсъдени в тяхната взаимна връзка и обусловеност – контролираният съд е обсъдил защо дава вяра на едни и отхвърля други доказателства, когато между тях има противоречия относно главните факти по делото. Съдът е изпълнил процесуалните си задължения по чл. 13 и чл. 107 НПК, като е събрал всички доказателства за относимите обстоятелства, както и процесуалното си задължение по член 305, ал. 3 НПК, по начина, който е предписан в тази правна норма.

Първостепенният съд е направил цялостна и обоснована преценка на доказателствените материали. Липсват допуснати нарушения при събиране и проверка на доказателствата, както и във връзка с оценката им – за да изгради извода си, че обвинението не е доказано по несъмнен начин, съдът се е позовал на техния действителен смисъл.

Изпълнителното деяние на принудата се изразява в противоправно

мотивиране на пострадалия към поведение, което той не желае. Касае се за въздействие върху психиката на „жертвата“, което може да бъде проявено чрез използване на сила, заплашване или злоупотреба с власт.

За да е налице съставомерно деяние по чл. 143 НК, осъществено чрез заплашване, е необходимо деецът да застрашава пострадалия с бъдещо деяние, което е от естество да изложи на опасност живота, здравето, честта или имота на заплашения или на друго лице, към което пострадалият има положителни чувства. Принудата е престъпление срещу личността на пострадалия, който под въздействието на употребената принуда следва да извърши, да пропусне или да претърпи нещо, противно на волята му.

По настоящото дело, при проведеното съдебно следствие, е установено, че подсъдимият е отправял към частния обвинител Р.Д. репликата да си свали обвиненията, че ще види какво ще ѝ се случи. Дори и хипотетично да се приеме – както това е сторил прокурора при изготвяне на обвинителния акт, че А.П. е отправял репликата, че Д. ще види какво ще ѝ се случи, ако не оттегли показанията си, не е налице съставомерно деяние. Това е така, тъй като и двете реплики съдържат общо предупреждение към Д., но не и заплашване с деяние, което е от естество да изложи на опасност живота, здравето, честта или имота ѝ или на лица от нейното близко обкръжение.

Липсват осъществени съставомерни деяния по чл. 143, ал. 1 НК чрез употреба на сила.

Издърпването на ръката на Р.Д. при случая от 27.04.2019 г. не може да се третира като изпълнително деяние на престъплението, още повече като се имат предвид и влошените отношения между нея и бившия ѝ съпруг.

Упражненото от А.П. спрямо Г.Й. физическо насилие е безспорно доказано. Не така стоят нещата с целта, която е преследвало насилието. Й. твърди, че след насените му удари подсъдимият му е казал да не идва повече на срещите между него и сина му. Свидетелските му показания обаче не са достатъчни, за да се приеме, че обвинението е доказано по несъмнен начин, още повече, че на същата дата той е споделил за случилото се с Р.Д., но, пред нея, не е съобщил, че упражненото насилие е било с посочената цел, а свид. В.Л. не е чул разговора между подсъдимия и Й..

Обжалваната и протестирана присъда следва да бъде потвърдена, тъй

като не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6, във връзка с чл. 338 НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260062 от 28.09.2021 г., постановена по
нохд № 2114/2020 г. по описа на Районен съд-Плевен.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____